

BİRBİRİMİZE MUHTACIZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 16.02.2014 tarihli (13.) Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Kardeşlerim;

Allahu Teâlâ'nın dışında hiçbir mahlûk tek başına güç ve sürdürülebilir bir eylem içinde değildir. Sadece Allah celle celâluhu kudreti kendinden olan ve sürekli olandır. Allah'ın dışındaki bütün mahlûkat enerjisini veya sürdürülebilir eylemini başkalarıyla paylaştığı bir programda alır. İnsan olarak bu açıdan bakıldığımızda güneş kadar veya herhangi bir uzay cismi kadar muhteşem bir kimlik sahibi olduğumuz halde bir başka açıdan bakıldığında basit bir mum kadar cılız kalırız. İnsan mükemmellekle cılızlık arasında orta yerde duran bir varlıktır.

Hiçbir insan, dilediğini dilediği gibi yapma kudretine sahip değildir. Tam anlamıyla aciziz. Tam anlamıyla muhtacız başkalarına. Her şeyden evvel insan olarak dünyada var olabilmek için bir doğuran anaya muhtaçtık. Var olmak için anaya muhtaçtık; yok olmak için de ölümümüzü, cenazemizi taşıyacak ikinci bir insana muhtacız yoksa kurtlara yem oluruz. Ne varlığımız kendi kendimize ortaya çıkabiliyor ne de ölünce cesedimizi kendi kendimize bir yere götürebiliyoruz. Başımız ve dibimiz başka insanlara muhtaç olduğumuz bir programa endeksli. Allah'tan başka celle celaluhu bütün mahlûkat için de geçerli bir kuraldır bu. Koca koca insan, büyük büyük laflar eden insan, bir yerde duramayacak kadar ağır olduğunu zanneden insan, nihayetinde budur. Hayatımızın bütünü için geçerli bir kuraldır bu.

Biz insan olarak kendi kendimizi put kabul etsek de kendimizi aşılamaz güç ve kudretin sahibi zannetsek de aslımız esasımız budur, zavallıyız. Bu nedenle Allah bizi "kul" diye isimlendirmiştir. Firavun da olsa insan, Nemrut da olsa, Karun da olsa, Hâman da olsa, kim olursan ol uykusuzluğa bile dayanamayacak kadar aciziz. Yeryüzünün programı bu şekildedir. Sadece insan değil hayvanlar da böyle yaratıldılar, dağlar da bu mantık üzerine kuruludur kocaman görünseler de. Ağaçlarda da bu yapı vardır. Yukarıdan damlayacak suya muhtaçtır o güzel ağaçlar. Su, toprakla buluşmadıkça ağacın gıdası olamayacak eksikliktedir. Öyle bir düzen kurmuş ki Allah, toprağı suya muhtaç etmiş, suyu toprağı muhtaç etmiş. Su ile toprağın buluşması için güneşe muhtaç etmiş ikisini de. Güneşi de göllere, denizlere muhtaç etmiş. Allah'tan başka, Allah'tan mâadâ sadece Allah istisna edilebilecek şekilde herkesin birbirine muhtaç olduğu bir dünyadayız.

Buğday insanın gıdası ama buğdayı öğütecek değirmen, taş olmadıkça buğday da un olmuyor. Bu nedenle şu dünyada hiçbir şey lüzumsuz değil, hiçbir şey tek başına yeterli değil. Bir lirası olmayanın ekmeği olmuyor ama tonlarca lirası olan onu yiyerek doyamıyor. O, fırıncıyı öne çıkarıyor; fırıncı petrol satanı, enerji satanı öne çıkarıyor. Öbürü terziye muhtaç, terzi bakkala muhtaç, bakkal manava muhtaç, bir dairenin içinde insan hep birbirine muhtaç. Neden? Kimse firavunlaşmasın, kendisini put görmesin, Allah'tan başka herkes fani, Allah'tan başka herkes birbirine muhtaç bilsin diye. Dünyada kanun budur.

İnşallah cennete ulaştığımızda kimseye muhtaç olmadan her istediğimiz emrimizde olacak bir hayata kavuşacağız. Cennete ulaşıncaya kadar "inşallah" herkes birbirine muhtaç. En başta doğuran anaya ihtiyacın var ki sen bir cisim olarak ortaya çıkabilesin. Bu nedenle kibirli insanlardan müstağni yani kimseye muhtaç değil diye kendisini kabul eden her insan yanlış yoldadır. Velew ki adı Müslüman olsun velev ki namaz kılıyor olsun.

İnsan olmak "toplanınca bir arada insanca yaşayabilmek" demektir. İnsanlığımız hiçbir şekilde tek başına, tek kaldığın yerde insanlık olarak ortaya çıkmaz. İnsan olmayınca da Müslüman olarak

ortaya çıkamazsın. Çünkü Müslüman, Müslümanlık insanlık üzerine kuruludur. İnsan olmadıkça Müslüman olunmaz. Müslüman olabilmek için, iyi bir insan olmak lazım. İyi bir insanlık da diğer insanlarla bir arada olmayı becerebilmeye bağlıdır. Eş, eşe muhtaçtır. Baba, oğluna-kızına muhtaçtır. Çocuk, babaya ve anneye muhtaçtır. Öğretmen, hocasına muhtaçtır hoca da öğretmene muhtaçtır. Ne öğretmensiz hocalık, hocalıksız öğrencilik ne de tersi düşünülebilir.

Bir camide namaz kıldırın imam efendi arkasındaki cemaate muhtaçtır. İmamlık niteliğini kazanabilmek için. Camide namaz kılabilmek için de cemaati, imam efendiye muhtaçtır. İki kıymet bilebildikleri zaman cemaat ve cami ortaya çıkar. Biri diğerine yukarıdan baktığı zaman bu formül bozulur. Baba ile evlat arasında da bu formül vardır. Babalık elbette, annelik elbette, Allah'tan sonra yani imâni değerlerden sonra en üstün nimettir. Bir evlat anneyi-babayı Allah'tan sonraki en büyük velinimeti olarak görmelidir. İmanımız bunu emrediyor. Ancak anne ve baba evlada karşı kendisini yüzde yüz velinimet olarak görürken evladı sıfır derecede göremez. Onun gözünden bakıldığında da evlat bir cennet nimetidir. Çünkü babalık-annelik payesi kazanabilmek için onun bir kere evlat sahibi olması lazım. Evlat olmasa sen nereden bu unvanı kazanacaktın?

Eşler “olmazsa eşim ben ne olurum” diye düşünmeli ama yaşlanmadan. Yaşlanınca zaten böyle düşünecek insan. On sekiz yaşında evlenen bir genç, dedesinin seksen yaşında iken ninesine ah vah ettiği gibi bağlı olmalıdır eşine. Yaşlandıktan sonra hemşirelerin bile ilgi göstermediği bir yaşa yani “ilacını kendin al” diye hastaneden dürttükları bir yaşa “ah benim eşim ne kıymetliydi” demenin bir önemi yok ki.

İnsan tek başına nemrutlaşmamalıdır. Tek başına kalmak Allah'a mahsustur celle celaluhu. İnsansan acizsin, zavallısın. Bu acizliğin eşinin yanında da acizliktir. Evladının yanında da acizliktir yani ona muhtaçsın. Dürtmeyeceksin, itmeyeceksin. Eşini “değiştiririm canım” diye yedek lastik gibi görmeyeceksin. Kadın veya erkek olarak aynı şekilde evladı “nasıl olsa isteyince Allah veriyor” diye hor görmeyeceksin. Her çocuğun, -yirmi tane çocuğun olsa bile- her çocuğun senin için “yok dünyada başkası” değerinde olacak. Böylece Allah seni eş verdiği zaman eşinin kıymetini bilen, çocuk verdiği zaman da sana çocuğunun kıymetini bilen, kardeş verdiği zaman da kardeşinin kıymetini bilen, camide beraber namaz kılacağı aynı saftaki mü'min kardeşi sana ihsan ettiği zaman da o kardeşinin kıymetini bilen biri olarak görmelidir.

Biz nimet deyince sadece Allah domates gönderdiği zaman domatesi nimet olarak görür sonra da ekmeği nimet olarak görür de yere düşünce yerden kaldırıp “aa Allah'ın nimeti ekmeğe yere düşmemeli” dersek ama kendi evladını tekmeler ve yere atarsan yani kendi doğurduğun çocuğunu, nikâh kıydığın eşini, Allah'ın sana aynı anneden, babadan lütfettiği kardeşini, kız kardeşini, erkek kardeşini yere düşünce kaldırdığın üfleyp yediğin ekmeğe kadar kıymetli görmezsen insanı nimet olarak görmeyen, Allah'ın en mükerrer varlığı olan insanı evlat, eş, ağabey, kardeş, camide imam, müezzin, bakkal, esnaf, komşu vesaire insan olarak Müslüman Toplumu oluşturan insanın değerli olmadığı bir gözde ekmeğin değerli olması sahtedir, yüzeyseldir.

Asıl yere düştüğünde kaldırılması gereken insandır, çocuğundur, eşindir, kardeşindir. Ekmeğe yerde kalsa bile kedilere yem olur. Domates yere düşse bile kuşlara yem olur, zayi olmaz. Ama çocuk, eş, kardeş, komşu yere düştüğünde şeytana yem olur, senin için cehennem sebebi olur. Ekmeğin yere düşmesiyle insanın yere iteklenmesini aynı bile göremeyiz. Biz mü'miniz. Hayata bakışımız Allah'ın nazarıyla olduğu zaman mü'mince bir iş yapmış oluruz.

Bunun için değerli kardeşlerim, hayatı beraber yaşamak zorunda olduğumuz diğer insanları Allah'ın üzerimizdeki nimetleri olarak görmek zorundayız. Aynı anneden doğmuş kardeşlerim Allah'ın bendeki nimetleridir. Çocuklar nimetlerdir. Eşler nimetlerdir. Komşular nimetlerdir. Ekmek yere düştüğünde bizi incitiyor da komşu yere düştüğünde incitmiyorsa algılama hatamız var bizim. Sadece metali algılayan mıknaş gibi çok küçük bir algılama kapasitemiz var demektir.

Biz, insanız. Bütün insanlar toplanınca bir değer ifade ederiz. Çocuklarımızla, eşlerimizle, komşularımızla, kardeşlerimizle, mü'min kimliğimizi taşıyan diğer insanlarla beraber olduğumuzda Allah'ın rızasına daha yakınız biz. Aksi takdirde firavunlaşma gen olarak içimizde bulunuyor demektir. Kendi kimliğimizi ilahlaştırdık demektir. Zafiyetlerimize esir olduk demektir. Bizde bir-iki mü'min kardeşimiz, eş, çocuk, komşu, arkadaş, dost, camide beraber namaz kıldığımız bir kardeşimiz ruhunu teslim edip öldüğünde ne kadar üzülyorsak "Allah rahmet eylesin içimizden-aramızdan ayrıldı" diyorsak, ruhunu kaybedip aramızdan çıkan bizi ne kadar üzüyorsa ondan daha fazla, insan olarak onu kaybettiğimizde de üzölmeliyiz.

Oğlum, kızım, kardeşim, eşim, komşum, arkadaşım, dostum, talebem, hocam yani insanlığı paylaştığım herhangi biri bir trafik kazasında öldüğünde esef ediyorum da ahlakı çöktüğünde esef etmiyorsam benim anlayışım Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Medine'de medeniyet haline getirdiği anlayışla yan yana değildir.

Bir arabanın ezdiği çocukla ahlaksızlığın çiğnediği çocuk ikisi de benim için ağlanılacak değer demektir, olmalıdır. Çünkü biz insanların sadece bizimle maddi ilişkilerini, bedensel beraberliklerini esasa almıyoruz ki. Bir cennet hedefimiz var. Bu topluluk inşaallah beraber cennette olmak istiyoruz. Buradaki kederli dünyadan kedersizlik diyarına gitmek istiyoruz. Eğer gerçekten bir camide namaz kılıyorsak bu namazımız topluca bu cemaatle beraber Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Kevser'inin etrafında da bizi buluştursun diyedir. Eğer birimizin bedeni bir trafik kazasında zarar gördüğünde, ruhu kaybolduğunda esef nedenimiz oluyor da ahlakımız, dinimiz, insanlığımız kaybolduğunda bir esef konusu olmuyorsa ağlamak zorundayız. İslam'ı bir köşesinden tuttuk öbür köşesinden tutamıyoruz demektir.

Kardeşlerim;

Mü'min olmamız, insanca bir arada olmamızı gerektiriyor. Bu sadece bir tanemiz fakir olduğu zaman toplanıp ona yardım etmemiz anlamına değildir. O bizim bir arada olan insan yapımızın tek bir boyutudur fakirliğimiz. İffetimiz, ahlakımız da topluca bir arada korumak için mücadele etmemiz gereken değerimizdir bizim. Yani Afrika'daki fakirlik, insan olarak örgütlenip insan olarak ilgilenmemiz gerektiği gibi İstanbul'daki ahlak zafiyeti, sokaklardaki çirkin görüntüler de bizim örgütlenip bir arada olup insanlığı ayakta tutmamızı gerektiren bir zayıf olmalıdır.

Açla ilgilendiğimiz kadar açıkla da ilgilenmeliyiz. Yaralıyla ilgilendiğimiz kadar gönü kırıkla da ilgilenmeliyiz. Arabaların ezdiği de bizim de sorunumuz olmalı, internetin yaraladığı da bizim sorunumuz olmalıdır. Çünkü Allah birbirimize muhtaç yaratmıştır bizi. Bu muhtaçlığımız sadece fakirlik, açlık, çıplaklık üzerinden değildir. İnsan olarak da, moral olarak da, ahlak olarak da birbirimizin desteğiyle ayakta durabilecek bir dünyadayız. Hiç kimse komşularının desteği olmadan ve arkadaş desteği görmeden iyi ahlaklı bir aile, mükemmel ahlaklı bir çocuk yetiştiremez. Öğretmene muhtaçsın, imama muhtaçsın, komşuya muhtaçsın, akrabaya muhtaçsın. Birbirimizin tamamlayıcısıyız biz. Bu nedenle bir hakikati biz Kur'an hakikati olarak şu kulaklarımızla dinleyelim, beynimizle tefekkür edelim.

Kur'an'ımız "namaz kılın ey mü'minler" dedi, namaz kıldık. Kılmamayı da Kur'an'a itaatsizlik olarak gördük. Elhak böyle. "Zekât verin" dedi, aynen böyle. "Oruç tutun" dedi, böyle. Allah bir şey der Kur'an'ında da biz onu "benimle alakası yok" diyebilir miyim? Diyemem. Aynı Kur'an, aynı Allah "وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ" diye emretti. "İyilik ve takva konusunda yardımlaşın" diye Allah emretti." "وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ" diye emretti. "Namaz kılın" diyen Kur'an'ın emridir bu. "Zekat verin" diyen Kur'an'ın emridir bu. Demek ki Kur'an'dan kaynaklanan imanımız, akidemiz, ahlakımız, amelimiz neyimiz varsa biz, bunlar arasında önemli- önemsiz diye bir ayırım yapamıyoruz. "Kur'an emrettiyse, Allah dediyse bu böyledir." diyoruz.

Bakınız! Allah "namaz kılın" deyince namazı baş tacı yaptık. "Namaz Müslümanlıktır" dedik. Peki, aynı Allah Kur'an'ında "namaz kılın" dediği gibi "yardımlaşın" diyor. "Yardımlaşın" diyor! Bu yardımlaşma "وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالْتَّقْوَى" "İyi olan, Allah yaklaştıran ne varsa o konuda yardımlaşın" diyor. "Fakirlere yardım edin" diye de ayet var. Sadece fakirlere yardım değildir yardımlaşmak. Çünkü fakirlere yardım etmeyi, miskinlere sadaka vermeyi zaten emretmiş Kur'an ama "iyi olan, sosyal yaşamının gereği olan, her konuda da bir arada olun, yardımlaşın" diyen Allah'tır. Dolayısıyla akşam kapısını kapatıp evinde huzurlu yaşadığını zanneden Müslüman; sadece Ramazan'da sadaka-ı fitre vermeyi, Afrika'da sel, felaket olunca da yardım göndermeyi yeterli gören Müslüman, Allah'ın bu emrini yerine getirmemiş Müslüman'dır. Çünkü neden? Birbirimize muhtacız biz. Ailemizin huzurlu, mutlu olması için; eşler birbirlerine muhtaç, eşlerin moral bulması için akrabaların desteğine muhtaç, akrabalar bilgiye muhtaç, hocalara muhtaç, hep birbirimize muhtacız. Toprağın suya, suyun güneşe muhtaç olduğu gibi biz, Müslüman olarak Allah'ın emirlerinden bir emir olarak gördük "yardımlaşın" sözünü. Yardımlaşmak, bizim için çok yüksek insani bir değer olamaz. Allah'ın emirlerinden bir emirdir çünkü. Namaz neyse, oruç neyse zekât neyse, yardımlaşıyor olmamız da odur. Bunun için birbirimizin kıymetini bilmek zorundayız. Biz birbirimiz ayakta tutarak Müslümanlığımızı ortaya koyacağız.

Değerli Kardeşlerim;

Hepimizin bu "Allah yolunda yardımlaşın" emrini Allah'ın, nasıl anlamamız gerektiğini anlatan, çok enteresan bir örneği, bir sahabiden nakletmek istiyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin üzerinde namazı izlediğimiz gibi, bir Cuma namazını izlediğimiz gibi, sahabe bakınız neyi hatırlatıyor: Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, mihraba geçmiş, namaz kıldırarak. Dikkat ediniz! Namaz ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Gözümün nuru, huzur kaynağım." dediği namaz. Medine'de, Resûlullah'ın mescidinde mihrapta namaz kıldırarak. Kamet getirilmiş, Bilal kamet getirmiş, namaz başlayacak. Peygamber aleyhisselam mihrabına geçmiş. Sahabi üçü-beşi-yüzü, ne kadarsa arkada namaza hazırlamışlar. "Allahuekber" deyip iftitah tekberi getirilecek ama Peygamber aleyhisselam namaza başlayamıyor. Neden başlayamadığını merak ediyorlar. Bu başlayamama süresi ne kadar sürmüş biliyor musunuz? Ayakta namazı bekliyorlar. "Allahuekber." desin Peygamber, namaza başlasınlar diye, başlayamıyorlar. Esnemeye başlamış sahabe arkadan. Dakikalardır ayakta, namazın başlamasını bekliyorlar. "Peygamber'e bir şey mi oldu" diye merak ediyorlar. Hayır, bakıyorlar ki mihrapta bir Müslüman. Farz namaz başlayacak. Farz namaz başlayacak...

Bakıyorlar ki bir Müslüman sallallahu aleyhi ve sellem gelmiş derdini anlatıyor. O da onun derdini dinliyor. Bir dakika, iki dakika, üç dakika... Arkadaki cemaat esneyecek kadar. Hâlâ Müslüman derdini anlatıyor. Resûlullah da "yav namazı kılalım, selamdan sonra gelirsin" demiyor. O Müslüman, kamet getirilmiş, iftitah tekberi başlayacak, orada Peygamber'i yakalamış, orada derdini anlatıyor. O da dinliyor, dinliyor, dinliyor. Çaresini ürettikten sonra ona, mihrapta namaza başlıyor, "Allahuekber"

diyebiliyor. Bir tiyatro değil bu. Resûlullah'ı mihrabında izleyen aleyhisselatu vesselam bir sahabinin hatırası bu.

Namaz ki dininin direği, "namaz benim gözümün nuru" diyor. Namazı miraç olarak görüyor. Mihrapta... Caminin dışında elinde ayakkabısı camiye gelirken değil. Yanlış anlamayalım, kamet getirilmiş, namaz başlayacak ve mihrapta Resûlullah. Orada yakalamış adam, derdini anlatıyor. Dinliyor, dinliyor ama namaz kılalım da sonra anlatırsın demiyor. Farz namaz bu üstelik nafîle namaz da değil. Belki de Cuma namazı. Bir mü'minin anlatacağı derdi varken onu dinlemeden namaza durmayan bir Peygamber'e ümmetiz elhamdülillah. İnsanlık diye bir şey varsa işte insanlık ölçüsü bu, standardı budur. Böyle bir Peygamber'e "Resûlullah" diye iman ettikten sonra kendi doğurduğu çocuğunun dertlerini bile dinlemeye vakit bulamayan mü'min suçludur. Suçludur!

Psikolog bütün dünyada saygın bir insan olabilir, olmalıdır da ama Müslüman toplumlarında, ezanların okunduğu şehirlerde, psikologlar işsiz kalmalıydılar. Çünkü Müslümanlar birbirlerinin dertlerini dinleyerek, ağabeylik yaparak, efendilikler, dedelikler, amcalıklar yaparak birbirlerine teselli olmalıydılar. Psikologlar bir ay sonrasına gün verecek kadar yoğun olmamalıydı İslam Toplumu'nda. Biz Ümmeti Muhammed'iz, farklıyız. Benim Peygamber'im tavrı bu. Mihrabında namazdan önce bir dertlinin derdini dinliyor. Sonra namaza duruyor ki namaz kaç saat sürecek ki? Namazdan sonra görüşebilirdi ama insanlık var. İnsanlığın efendisi olmak var.

Psikologlar, eşler arasındaki tartışmaya müdahale ettikten sonra ulaştıkları en temel sonuçlardan biri nedir? Eşler becerip aralarında konuşmamışlar. Psikologun yanında konuşabiliyorlar. Psikolog da onlara diyor ki: "Yahu siz şunu niye böyle anlamışsınız? Niye birbirinizi ikna olmamışsınız" diyor. Kocasını dinlemeye vakti olmayan kadın, Allah'ın adıyla nikâhladığı hanımını dinlemeye vakti olmayan erkek; hâlbuki o, ona şu dünyada herkesten daha fazla muhtaç. Kadın erkeğin, erkek kadının cennet vizesi. Birbirlerinin namuslarının bekçisiler ama birbirlerini dinlemeye vakitleri yok. Peygamber aleyhisselama mihrabında konuşuluyor, beyefendiye oturma odasında konuşamıyorsun. Hanımefendi mutfakta laf dinlemiyorsa sıkıntı var. Bir kadın kocasına derdini anlatamıyorsa bir kere daha Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme imanını konuşmak gerekiyor demektir.

Sahabinin bir hatırasına daha dikkat edelim: Diyor ki: "Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin yanına bir kadın yanaştı. "Sana bir derdimi anlatacağım" dedi. "Buyur" deyince Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz: "Burası çok kalabalık, yalnız bir yere gidelim." Dedi. "Tamam, gidelim" dedi. Biraz uzaklaştılar. "Bizi görüyorlar. Olmaz, biraz daha gidelim" dedi. Sahabi diyor ki: "Bir suikast diye korkmaya başladık" diyor. "İyice gözlerimizden uzaklaştırdı Peygamber'i. Anlattı anlattı derdini, gitti." Diyor. "Suikast mı diye merak etmeye başladık" diyor."

"Burası kalabalık, burada anlatmam. Gel peşimden" dedi, tutup Peygamber aleyhisselamı yalnız bir yerde derdini anlatıncaya kadar götürebildiler. Bir kadın, yabancı bir kadın ama mü'min, insan; değerli, mü'min insan, değerli. "Gel, ya Resûlullah peşimden" dedi, gitti. Çocuk, babasıyla konuşmaya vakit bulamıyor. Baba, oğlunu bulamıyor konuşmak için.

Mü'min, istişare edecek arkadaş bulamıyor. Dertini anlatacak doktor bulamıyor. Ama toplum, Ramazan'da İslam Toplumu! İnanmaz Melekler bu safsataya. Mihrabında, namazdan alıkonda Peygamber. Amcasını yeğeni, iki dakika işinden alıkoyamıyor. Eksiklik var. Birbirimize muhtacız. Bu muhtaçlık sadece harçlık vermek, Ramazan'da ablana, halana fitre göndermekle giderilemez. Çünkü insanın manevi desteğe; insan olarak konuşup derdini dinleyecek birisine olan ihtiyacı, paraya olan

ihtiyacından daha büyük bir ihtiyaçtır. Çünkü insanlar para veriyorlar ama oturup dert dinleyemiyorlar, teselli olamıyorlar. Mü'min toplum ise Allah rızası için kardeşine para da verir, derdini de dinler, istişaresini de yapar, nasihat de eder bir toplumdur. İman budur, buydu Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Birbirimize muhtaçlığımızı unuttuğumuz zaman, Allah'a açılan yollardan birini tıkattık demektir. Çünkü Allah "namaz kılın" dedi, onu hatırladık, camiye geldik. "Yardımlaşın" dedi, onu hatırlamadıysak yollardan birini tıkattık demektir. Bile bile bindiğimiz dalı kestik demektir. Batı kültüründe olduğu gibi, para vererek "bana nasihat eder misin" mi diyeceğiz biz? Bir insanın garipliğine dikkat ediniz! Çıkıyor, para veriyor, ücret veriyor: "Eee buyurun." "Bana, eşimi boşamamam gerektiğini söyler misiniz doktor bey" diyor. "Söylerim tabi, boşamaman gerekiyor, biraz daha dayan" diyor. Teşekkür ediyor, boşamıyor eşini. Olur mu bu yav? Ne söyleyeceğini bildiğim şeyi bana söyler misin diye para verilir mi? Bu olsa olsa, küçük çocuk için uygulanabilir. Olgun, yaşlı-başlı bir insan para vererek: "bana çocuğumu dövmememi söyler misin" diye parayla nasihat alır mı? Alır tabi. Alır tabi. Yirmi iki yaşında baba olmuş, yirmi yaşında anne olmuş, hayat tecrübesi yok. Amcalar var, dayılar var, dedeler var, komşular var, akrabalar var; herkes birbirinin derdinde. "Bana mı sordu evlendi" deyip başından savıyor herkes. "Bu delikanlı, bu hanım kız gençtir; buna nasihat edelim" demiyor, "psikologa gitsin." Diyor. "Psikiyatriye gitsin uyuşturucu alsın." Bu insanlık olabilir ama batı insanlığıdır. Medine Medeniyeti'nin insanlığı bu değildir. Bir mü'min için uykusuz kalınan din, İslam Dini'dir.

Aziz Kardeşlerim;

Gözlerimizi yaşartacak bir örnek vermek istiyorum: İbn Abbas, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in amcasının oğlu, Kur'an'ın en büyük mütercimi... Mescid-i Nebi'de, Resûlullah'ın mescidinde itikâf yapıyor. İtikâf ne demek? Namaz kılınan, beş vakit namaz kılınan bir mescitte, Ramazan günü, Dünya kelamı konuşmadan oturup kalmak, evine gitmemek demek. Abdest ihtiyacından başka bir şey için camiden çıkmamak demek. Çıktın mı itikâf bozulur. Bildiğimiz bir ibadet. Sünnettir. Bilhassa Ramazan-ı Şerif'te daha müekked bir sünnettir. İbn Abbas itikâfta mescitte bir Müslüman görmüş. Tanıdığı birisi; bakmış ki çok mahzun. Yanına çağırıp onu. "Hayrola mahzun görüyorum seni" demiş. "Bildığın gibi değil" demiş. "Senin dertli, dertli başımı sana karıştırmayayım. Sen itikâfını bozma" demiş. "Ne oldu sana" demiş. "Birisine bir borcum vardı. Günü de geldi, ödemem de mümkün değil. Ne edeceğim diye merak ediyorum. Kimseden de borç alacak halim yok." demiş. "Kime borcun var" demiş. "İşte filancaya" demiş. "Yav benim onunla aram iyidir. Söyleyeyim ertelesin borcu" demiş. İyi ama sen itikâftasın" demiş, "itikâfta ne yapacaksın ki sen" demiş. "Sen benim terliklerimi bul bakayım, terliklerim nerde?" demiş. Mescitte ya. "Yav" demiş: "Sen İtikâftasın, benim borcum için nasıl sen çıkacaksın bu itikâftan?" Peygamber aleyhisselam efendimizin dünyada bulunmadığı günlerdeki bir olay bu...

Adama demiş ki: "bana bak" demiş: "şu kabirde yatan var ya-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi gösteriyor.- Biz, onun terbiyesini gördük bu dünyada." demiş. "O bize buyurdu ki: -Dikkat ediniz!- "O bize buyurdu ki: 'Bir mü'minin işini görmek için bir adım yürümek Resûlullah'ın mescidinde kırk yıl itikâf tutmaktan değerlidir Allah katında.'" Biri insanlıktır çünkü. İbn Abbas'ın hocasının terbiyesi bu. Kırk yıl Rasulullah'ın mescidinde itikâftansa bir mü'minin gönlünü yapmak için, bir işi görmek için sokakta yürümek, belki de münkerâtın, çirkin işlerin bulunduğu sokaklarda yürüyüp o işi görmek, Peygamber'in mescidinde itikâf etmekten daha değerli. Çünkü Ümmeti Muhammed birbirine kenetlendiği zaman, bir mü'minin uykusu kaçınca herkesin uykusunun kaçtığı zaman, Allah göklerden

Medine'ye indirdiği rahmetini ve cemaat bereketini indirecek demektir. Herkesin kendisini dűşündüđü, evlendikten sonra çocuğunu bile dűşünmediđi dünya, İslam dünyası değildir. Böyle bir ümmet kimsenin fakirle, dertliyle, sıkıntılıya ilgilenmediği, herkesin birbirine psikolog, psikiyatri tarifleri yaptığı, uyuşturuca ilaçlar tarif ettiği dünya, İslam dünyası değildir; olmamıştır da zaten.

Biz, Ümmeti Muhammed'iz. Bir tanemiz, hepimiz için feda olmaya hazırız. Bunun için eş eşe muhtaçtır; baba oğula, oğul babaya muhtaçtır. Kardeş kardeşin ayağında paspas olmalıdır. Biz camiye sadece namaz kılmak için, birbirimizin suratına kös kös bakmak için gelmedik. Camide Allah bizi kenetlenmiş bir duvarın tuğlaları gibi görsün diye geldik. Evlerimizde de namaz kılabildik. Ama camilerde hem namaz kılarız hem de namaz bizi bir saf, tek bir ümmet haline getirsin diye camilerde varız. Müslüman olmak budur. Ümmeti Muhammed olarak yaşamak budur. Bu bir kalitedir kardeşlerim. Bir Müslüman'a: "Yahu filanca kardeşimizin sende borcu varmış?" "Evet var." "Ya biz arkadaşız, biraz idare ediver şunu." Diye ricada bulunmak için gitmeyi, Peygamber'in kabrinin beş metre yanında itikâfta iken bırakıp giden İbn Abbas'ın okuduğu Kur'an'ı okumak zorundayız.

“وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى” “Allah' a takva olan işlerde, insanlıkta yardımlaşın.” Diyen Allah böyle öğrenilmelidir. İslam budur. Müslüman da İbn Abbas'tır. Ve nitekim kardeşlerim, aldı ayakkabılarını, gitti, rica etti, borcunu erteletti, geldi itikâfa kaldığı yerden devam etti. İbn Abbas bu. İslam bu, böyle Müslüman yetiştirip gitti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.